

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15C/36/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117214554
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Salajová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6117214554.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica rozhodujúc sudcom Mgr. Stanislavou Salajovou v právnej veci žalobcu: F. Y. V., W.. XX. XX. XXXX, M. F. T. Z. XX, XXX XX F. F., štátny občan SR, právne zast. AK Piliar, s.r.o., so sídlom Medený Hámor 11, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 52 915 816, proti žalovanému: Mesto Banská Bystrica, so sídlom Československej armády 26, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 00 518 476, o zaplatenie sumy 5929,83 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietla.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % a to do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu o ich výške.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 30. 05. 2017, zmenenou uznesením súdu sp. zn. 15C/36/2017 - 126 zo dňa 24. 05. 2018, domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 7 395,83 Eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 30. 05. 2017 do zaplatenia, titulom nároku na peňažné plnenie vyplývajúce z obmedzenia jeho vlastníckeho práva zriadeným vecným bremenom na jeho pozemkoch v prospech žalovaného.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom sp. zn. 15C/36/2017 - 152 zo dňa 26. 06. 2019 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5 929,83 Eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 30. 05. 2017 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol a rozhodol o nároku na náhradu trov konania.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd uznesením sp. zn. 14Co/191/2019 zo dňa 10. 11. 2020 zrušil rozsudok vo výroku I. a III. a vec vrátil okresnému súdu v tomto rozsahu na ďalšie konanie. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie opätovne v spore rozhodnúť po tom ako doplní dokazovanie za účelom výpočtu výšky náhrady za použitia spôsobu výpočtu všeobecnej hodnoty vecných bremien v zmysle správnej metodiky podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku. Odvolací súd považoval odvolanie za dôvodné v časti, v ktorej žalovaný namietal spôsob určenia výšky náhrady za vecné bremeno súkromným znaleckým posudkom č. 28/2018 vyhotoveným dňa 22. 07. 2018 znalcom Ing. Ľuboslavom Lehockým, ktorým bola stanovená hodnota metódou polohovej diferenciácie.

4. Podaním doručeným súdu dňa 12. 02. 2021 žalovaný navrhoval žalobu zamietnuť, nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu v bode 16 uznesenia s tým, že nárok žalobcu nie je daný, pretože v danom prípade nedošlo k nútenému obmedzeniu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy SR. Uviedol, že jedným z predpokladov núteného obmedzenia vlastníckeho práva je, že k nemu došlo na základe zákona. Len vtedy Ústava Slovenskej republiky spája toto obmedzenie s poskytnutím primeranej

náhrady. V danom prípade podľa neho k vzniku vecného bremena došlo nie na základe zákona ale zákonom č. 66/2009 Z. z. V danom prípade v zmysle § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. nemôže ísť o nútené obmedzenie vlastníckeho práva podľa Ústavy Slovenskej republiky a nemožno právny základ podanej žaloby právne odôvodňovať článkom 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a tento posudzovať ako primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo/89/2008 zo dňa 21.12.2009, ktorý uviedol aj odvolací súd v uznesení v bode 16, považoval žalovaného za prekonaného, keďže v tam prejednávanej veci sa posudzoval skutkový stav pred účinnosťou zákona č. 66/2009 Z.z. a navyše tam prejednaná vec sa síce týkala vecného bremena, ale ako inštitútu vzniknutého z iného hmotnoprávneho predpisu zákona č. 656/2004 Z.z. o energetike a o zmene niektorých zákonov a predchádzajúcej právnej úpravy zákona č. 79/1957 Zb. o výrobe, rozvoje a spotrebe elektriny. Je podľa neho v rozpore s účelom prijatého zákona č. 66/2009 Z. z. požadovať náhradu za obmedzenie užívania pozemku žalobcu, keď pozemok je zastavaný inžinierskou stavbou, miestnou komunikáciou a predmetná komunikácia je užívaná neurčitým počtom osôb. Odkázal pri tom na znenie § 1 ods. 1, 2, 3 a § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z.. Zákon č. 66/2009 Z. z. nemá zmienku o náhrade v dôsledku vzniku vecného bremena. Na porovnanie iné zákony, ktoré ustanovujú vznik vecného bremena, zároveň upravujú nárok na primeranú náhradu (napr. zákon č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov, zákon č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov). To, že v danom prípade žalobcovi náhrada za vznik vecného bremena nepatrí nepriamo vyplýva aj z celkového účelu prijatého zákona, pričom odkázal na dôvodovú správu. V kolízii dvoch základných práv nemožno podľa žalovaného preferovať ochranu práva jednej osoby, hoci ide o fyzickú osobu a nerešpektovať dané skutkové okolnosti - spôsob nadobudnutia stavby do vlastníctva žalovaného, právny rámec jeho nadobudnutia a povahu výkonu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti - stavbe vo vlastníctve žalovaného s prítomnosťou verejnoprospešnosti spojenej s ďalšími zákonnými povinnosťami žalovaného ako vlastníka stavby, a to riadne sa starať o stavbu tak, aby mohla byť riadne užívaná, zabezpečovať jej údržbu, zjazdnosť, opravy. V prípade priznania peňažného nároku podľa žaloby by došlo za existujúcej právnej úpravy zákona č. 66/2009 Z. z. zo strany oprávneného z vecného bremena k duplicite plnenia z jednej právnej skutočnosti, keďže vlastníkovi nehnuteľnosti zostáva zachovaný nárok podľa § 2, § 3 tohto zákona. Ďalej žalovaný nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu v bode 19 uznesenia, kde na podporu argumentácie odkázal na nález pléna Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 42/2015-105 zo dňa 12. 10. 2016. Ústavný súd sa v danej veci zaoberal výkladom iného hmotnoprávneho predpisu zákona o tepelnej energetike. Zákon o tepelnej energetike stanovuje pozitívne nárok na náhradu v dôsledku zákonného vzniku vecného bremena, kým zákon č. 66/2009 Z. z. uvedené neupravuje. Žalovaný nesúhlasil s argumentáciou odvolacieho súdu v bode 21 uznesenia, mal za to, že skutočnosť, že zákonodarca neupravil pre žalovaného lehotu, kedy je povinný podať návrh na začatie konania o nariadení pozemkových úprav neodôvodňuje nárok žalobcu, keďže mu ako vlastníkovi pozemku patrí nárok podľa § 2, § 3 zákona č. 66/2009 Z. z.. Nárok na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou bude zachovaný ktorémukoľvek z vlastníkov predmetného pozemku. Napokon žalovaný nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu v bode 23 uznesenia, že nárok žalobcu nie je premlčaný a v závere poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. 11. 2020 sp. zn. 8Cdo/17/2019.

5. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného uviedol, že všetky námietky a tvrdenia žalovaného sú v tomto štádiu konania irelevantné, nakoľko mal možnosť ich uplatniť už skôr a krajský súd o nich prostredníctvom svojho uznesenia právoplatne rozhodol. Súd prvého stupňa, ktorému bola vec vrátená na ďalšie prejednanie, je týmito závermi viazaný. Poukázal na to, že krajský súd jednoznačne skonštatoval, že súd prvej inštancie dospel k záveru o nedôvodnosti vznesenej námietky premlčania žalovaným správne, jednoznačne definoval, že nárok žalobcu je v konaní daný, žalobca jeho samostatnú existenciu riadne preukázal a otáznym zostáva iba jeho výška. Počas celého konania žalovaný len účelovo odďaľoval výsledok konania bez akejkoľvek snahy o zmier či mimosúdne urovanie sporu. S ohľadom na zásadu hospodárnosti konania by mal súd podľa neho nariadiť znalecké dokazovanie, za účelom stanovenia výšky nároku žalobcu.

6. Podaním doručeným súdu dňa 21. 05. 2021 žalovaný opätovne vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu s tým, že lehota na uplatnenie nároku za uvedenú náhradu začala plynúť deň nasledujúci po účinnosti článku I. zákona č. 66/2009 Z. z., t. j. dňom 02. 07. 2009 a uplynula dňa 01. 07. 2012. Poukázal tiež na princíp právnej istoty uvedený v článku 2 ods. 2 CSP a opätovne na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30. 11. 2020 s tým, že súd prvej inštancie je týmto rozhodnutím Najvyššieho súdu SR viazaný, preto žiadal žalobu zamietnuť.

7. Vychádzajúc z ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zák. č. 66/2009 Z.z.“) tento zákon upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov, vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou (ďalej len "pozemok pod stavbou").

8. Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 a 2 zák. č. 66/2009 Z.z., obec alebo vyšší územný celok, ktorý sa stal podľa osobitných predpisov vlastníkom stavby prechodom z vlastníctva štátu bez majetkovoprávneho usporiadania vlastníctva k pozemkom (ďalej len "vlastník stavby"), môže poskytnúť zámennou zmluvou vlastníkovi pozemku pod stavbou náhradný pozemok, ktorý je v jeho vlastníctve. Náhradný pozemok v primeranej výmere, bonite a rovnakého druhu, ako bol pôvodne pozemok pred zastavaním, poskytne vlastník stavby v tom istom katastrálnom území. Ak územie obce tvorí viac katastrálnych území, náhradný pozemok sa poskytne v rámci územia obce. Ak sa neuplatní postup podľa odseku 1, usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou sa vykoná v konaní o nariadení pozemkových úprav podľa osobitného predpisu.

9. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z., ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu.

10. Podľa § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka, vo verejnom záujme možno vec vyvlastniť alebo vlastnícke právo obmedziť, ak účel nemožno dosiahnuť inak, a to len na základe zákona, len na tento účel a za náhradu.

11. Podľa § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka vecné bremená vznikajú písomnou zmluvou, na základe závetu v spojení s výsledkami konania o dedičstve, schválenou dohodou dedičov, rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona. Právo zodpovedajúce vecnému bremenu možno nadobudnúť tiež výkonom práva (vydržaním); ustanovenia § 134 tu platia obdobne. Na nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecným bremenám je potrebný vklad do katastra nehnuteľností.

12. Podľa ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

13. Súd vo veci pojednával dňa 30. 06. 2021 a opätovne vo veci rozhodol. Podľa § 391 ods. 2 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konania a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Zároveň v článku 2 CSP bod 2 je definovaná právna istota ako stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou od najvyšších súdnych autorít, ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Medzi najvyššie súdne authority je potrebné vnímať aj Najvyšší súd SR.

14. Pojem ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu definuje judikát R 71/2018 tak, že doň patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré sú ako judikáty publikované v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali z hľadiska vecného na ne nadviazali.

15. Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/17/2009 zo dňa 30. 11. 2020 súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. 04. 2018 sp. zn. 17Co/117/2017 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom vyslovil právny názor, že odvolací súd pri riešení otázky „či vlastník pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z., má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva aj opakovane za určitý časový úsek až do usporiadania vlastníckych vzťahov spôsobom týmto zákonom predpokladaným.“ sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2014 zo dňa 24. 03. 2015, sp. zn. 3Cdo/49/2014 zo dňa 14. 04. 2016, sp. zn. 2Cdo/194/2019.

16. Predmetom sporu v danej veci je uplatnený nárok žalobcu ako výlučného vlastníka pozemku parcela č. V. X. XXXX o výmere XXX m², I. T. na LV č. XXXX, v kat. území F. F., obec F. F., voči žalovanému - mestu, v zostávajúcej sume 5929,83 Eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 30. 05. 2017 do zaplatenia, ako nároku na peňažné plnenie vyplývajúce z obmedzenia jeho vlastníckeho práva zriadeným vecným bremenom na jeho pozemkoch v prospech žalovaného. Žalovaný nadobudol stavbu postavenú na pozemkoch žalobcu na základe zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov. Vlastnícke vzťahy k pozemkom a stavbe neboli v spore spochybnené. Bolo listinne preukázané podľa výpisu z LV č. XXXX, kat. územie F. F., že žalobca je výlučným vlastníkom pozemku parcela č. XXXX, o výmere XXX m², I. T., na základe darovacej zmluvy U. X/XXXX zo dňa 23. 01. 2015. Geometrickým plánom č. 45308381-19/2015 zo dňa 11. 03. 2015 bol uvedený pozemok rozdelený na tri parcely, parcela č. XXXX/XXX, o výmere XXX m², I. T., parcela č. XXXX/XXX, o výmere XXX m², A. T., parcela č. XXXX/X, o výmere XXX m², zastavaná plocha. Zo znaleckého posudku č. 28/2018, geometrického plánu a zjednodušeného - tabulárneho pasportu miestnych komunikácií a vyjadrení žalovaného mal súd preukázané, že na parcele č. XXXX/XXXX o výmere XXX m² a parcele č. XXXX/X o výmere XXX m², vymedzených geometrickým plánom ako A. T. E. W., sa nachádza stavba - V. vo vlastníctve žalovaného, ktorú nadobudol podľa zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov. Za parcelu č. XXXX/XXX vymedzenú geometrickým plánom o výmere XXX m² ako I. T. súd žalobcovi náhradu za vecné bremeno nepriznal a v tomto rozsahu je rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný.

17. V danom prípade sa súd prvej inštancie výnimočne odklonil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v zrušujúcom uznesení, a to z dôvodu podstatnej zmeny vyplývajúcej z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30. 11. 2020, ktoré bolo vydané až po rozhodnutí odvolacieho súdu. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí poukázal na to, že obdobnú otázku riešil v rozsudkoch sp. zn. 7Cdo/26/2014 a sp. zn. 3Cdo/49/2014, ktoré sa týkali priznania primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Vyslovený právny názor je podľa neho plne prijateľný a použiteľný na priznanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. Aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 4 ods. 4 tohto zákona patrí totiž k tzv. legálnym zákonným vecným bremenám, čiže verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva. Jeho verejnoprávny charakter a jeho povaha nasvedčujú tomu, že sa významne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva zakotveného v zákone č. 182/1993 Z. z. Svedčí o tom nakoniec aj ich zhodná zákonná konštrukcia. Ďalej uviedol, že tak ako zákon č. 182/1993 Z. z. ani zákon č. 66/2009 Z. z. expresis verbis neuvádza, že vecné bremeno vzniká za náhradu. Ústavný súd však vo svojom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 474/2013 konštatoval, že aj keď zákon č. 182/1993 Z. z. neuvádza, že vecné bremeno vzniknuté podľa § 23 ods. 5 vzniká len za náhradu, je potrebné, aby vychádzal z článku 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a v kontexte s tým aj s právnou úpravou obsiahnutou v pôvodnom ustanovení § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd SR už skôr uzavrel, že pri nedostatku právne úpravy možno náhradu za vzniknuté bremeno odvodiť zo všeobecne uznávaných princípov, príkazom na ochranu základných práv a slobôd, teda aj zo základného práva vlastníť majetok (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/89/2008). I v prípade zriadenia vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. je primeraná náhrada na mieste. Ak judikatúra Najvyššieho súdu akceptovaná Ústavným súdom SR dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniklo ex lege jednorázovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z.. Najvyšší súd SR ďalej odkázal na svoje rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/49/2014 a konštatoval, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na

každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne, v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorázová, nemá teda charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno.

18. Vzhľadom na vyššie citované uznesenia Najvyššieho súdu SR súd konštatuje, že podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. zo zákona vzniká vlastníčkovi pozemku povinnosť strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, a to do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorázová a nemá charakter opakujúceho sa plnenia. Vlastník pozemku si mohol uplatniť náhradu za uvedené vecné bremeno len v zákonom stanovenej lehote, to zn. do troch rokov od nadobudnutia účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., to zn. od 01. 09. 2009. Žaloba bola podaná na súd dňa 30. 05. 2017 a žalobca si uplatnil nárok z vecného bremena za obdobie od 30. 04. 2015 do 30. 05. 2017. Vzhľadom na vyššie citovaný právny názor Najvyššieho súdu SR súd konštatuje, že právny nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní je premlčaný, pretože trojročná premlčacia doba v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka začala plynúť odo dňa účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., to zn. od 01. 07. 2009 a uplynula po troch rokoch, dňa 01. 07. 2012.

19. Uplynutím premlčacej doby v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka je vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného nárok žalobcu premlčaný, preto súd nevykonal vo veci znalecké dokazovanie a žalobu zamietol.

20. O trovách konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 3 CSP s tým, že rozhodol o trovách konania pred súdom prvej inštancie a o trovách odvolacieho konania. Vzhľadom na to, že súd žalobu zamietol v celom rozsahu, bol v konaní úspešný žalovaný, preto má nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia na Okresný súd Banská Bystrica.

V odvolaní treba popri všeobecných náležitostiach (§ 127 Civilného sporového poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolanie je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok v znení neskorších predpisov.